

Prologas

Adena

PRIŠ PENKERIUS METUS

Mane vijosi stambiausias kada nors matytas žmogus. Galbūt ir persūdžiau. Mama visada sakydavo, kad tikras prakeiksmas turėti tokią lakią vaizduotę.

Nenorėčiau paskelbti jo stambiausiu mano kada nors matytu žmogumi, jei jis iš tiesų nebūtų vertas šio titulo. Taigi įsidrąsinusi dirstelėjau per petį, tuo pat metu vingiuodama tarp vežimų ir stengdamasi per dideliais batais neužminti ant iškilių akmenų. Mama sakė, kad koja užaugs ir batai bus geri. Vis dar laikiu tos dienos.

Taip, tas vyras buvo tikras milžinas. Balta kaukė dengė tik viršutinę veido dalį, tad mačiau raudonus skruostus, perkreiptas lūpas ir tai, kaip sunkiai jis alsavo.

Įsukau į plačią gatvę, išsitaršiusios sruogos plakė veidą. Laimikio prospektu prašvilpė retai pasitaikantis vėjo gūsis, skubantis į kažkokią svarbesnę vietą, ir man į burną prilindo plaukų. Pakėliau ranką nusibraukti neklusnių sruogų ir iškart prisiminiau, kodėl apskritai sprunku nuo imperialo.

Iš saujoje suspaustos bandelės sunkėsi medus ir lėtai lašėjo ant žemės. Gal ir būčiau pabėgusi po savo pirmosios vagystės, jei nebūčiau atsitrenkusi į tą patį savo apšvarintą prekystalį.

Deja, paskui reikalai pakrypo bloga linkme.

Karštai atsiprašiau už tai, kad vogiau, tada apsisukau vietoje ir dėčiau į kojas. Tuo patraukiau pirklio dėmesį, paskui imperialo, ir dabar jau visi žmonės turgaus gatvėje stebėjo mano sukeltą sceną.

Žinoma, imperialui – arba karaliui, kuriam šis tarnauja, – nerūpėjo mano perkepusi bandelė. Ne, jie troško duoti žmonėms pamoką. Surengti spektaklį prie kruvino stulpo Laimikio viduryje. Imperialai mėgo savo botagus, o badaujanti mergaitė – bandeles su medumi. Ir kažkodėl visada nukentėdavo pastaroji.

Vyrai, moterys ir besibastantys vaikai skubiai traukėsi man iš kelio, nors pro šalį skuodžiančios mergaitės vaizdas jų nė kiek nejaudino. Laimikyje įprasta ieškoti laimikio. Pirkliai keikėsi, man šaudant tarp jų vežimų, nors garsiai atsiprašinėju visų, kurie teikėsi manęs klausytis.

Tai buvo bene baisiausias mano kada nors padarytas dalykas.

Tiesa, pasiūti klostuotą sijoną yra bauginama užduotis, bet smailos adatos toli gražu nebuvo tokios šiurpios kaip tai, ką man ketino padaryti šis imperialas.

Dirstelėjau į bandelę su medumi – bandelė kaip bandelė.

Ką sau galvojau?

Atsiprašydama šūktelėjau moteriai, pasitraukusiai man iš kelio, bet mano balsą veikiausiai užgožė jos keiksmas.

Alkis. Alkis mane privertė taip pasielgti.

Nenorėjau, kad kiti mane keiktų. Tiesą sakant, jei šie ant manęs rėkaujantys žmonės mane pažinotų ir būtume susitikę kitomis aplinkybėmis, tikrai būčiau padariusi jiems gerą įspūdį.

Švystelėjau plaukus per petį ir pažvelgiau į mane persekiojantį milžiną. Raudonas kaip burokas vyras atkakliai bėgo iš paskos.

Ką gi, jis tikrai ne blyksis.

Atsisukusi į gatvę pamačiau kažką žibant sidabru.

Tiesiai man ant kelio stovėjo mergaitė ir smalsiai žiūrėjo į artėjančius bėgikus. Jai per nugarą vilnijo sidabriniai plaukai. Nusprendžiau, kad jei sveika ištrūksiu, susirasiu tokio pat atspalvio blizgančios medžiagos.

Grožėjausi jos plaukais, kol staiga pamačiau juos prieš pat save. Mergaitė nesitraukė, o aš neketinau mažinti greičio. Taigi daug negalvodama lėčiau tiesiai į ją.

Iš tikrųjų perbėgau *kiaurai*.

Mūsų kūnai susidūrė, bet nieko nepajutau, tiesiog išlindau kitoje pusėje. Nedrįsau atsigręžti, kol už nugaros išgirdau kažką garsiai dunkstelint į grindinio akmenis. Atsisukusi išvydau prie akmenų priplotą imperialo veidą ir prie manęs atlekiančią mergaitę.

– Nesustok! – šuktelėjo ji net neslėpdamas šypsenos.

Uždususi prunkstelėjau ir priverčiau savo pavargusias kojas judėti dar greičiau.

Mums bėgant, ji įsitempė mane į siaurą skersgatvėlį, kur turėjome saugotis, kad neužkliūtume už susigūžusių benamių.

– Čionai, – sukomandavo ji, timpčiodama mane už rankos.

Tik įveikusios kelis tamsius skersgatvius pagaliau atsirėmėme į suodiną plytinę sieną ir giliai įkvėpėme dulkinio oro.

Ji pažvelgė į mane, aš pažvelgiau į ją.

Regis, supratome viena kitą. Tarsi būtų susitikusios dvi vienišos būtybės.

Mergaitė nukreipė akis į mano vis dar gniaužomą bandelę su medumi.

– Pirmą kartą vagi?

– Taip aiškiai matyti? – Droviai šyptelėjau.

Ji patraukė pečiais.

– Maniau, nėrikė turėtų geriau bėgioti.

– Žinai, ir aš taip maniau, – atsidusau, – ir štai kuo viskas baigėsi.

Kurį laiką abi tylėjome, tada išpyškinau:

– Ei, nelabai supratau, ką ten padarei, bet ačiū, kad padėjai.

Jos veide nušvito šypseną.

– Nieko ypatingo, tik pakišau koją. Atvirai kalbant, imperialas pats kaltas, kad už jos užkliuvo.

Nusikvatojome. Ta trumpa bendrystės akimirka buvo labai maloni. Krūtinę užliejo šiluma. Pirmą kartą po ilgo laiko juokiausi. Pirmą kartą nuo tada, kai netekau mamos.

Kilstelėjau bandelę.

– Nori pusės?

Ji sukikeno, ir aš pakišau jai po nosimi skanėstą.

– Prisigėrusios tavo prakaito?

– Ai, niekai, – atsakiau pilna burna. – Siūdama korsetus labiau prakaituoju.

Tai išgirdusi ji apstulbo.

– Kam tau reikia korsetų?

– Deja, nereikia. – Liūdnei atsidusau. – Bet reikia turtingesniems žmonėms.

Ji sumirksėjo mėlynomis akimis, be abejo, kažką mąstė.

– Pardavinėji drabužius?

Nužvelgiau purvinus marškinius ant jos pečių ir į aulinukus sukištas kelnes.

– Taip. Kaip matau, ir tau praverstų pakeisti aprangą. – Delnu perbraukiau per jos rankovę, pajutau, kaip šiurkšti medžiaga trinasi jai į odą. – Ne, šitie visiškai niekam tikę.

– Šiuo metu pirmenybę teikiu maistui vogti, – suniurzgė ji.

Taip susijaudinau, kad nesusilaikiusi tyliai šuktelėjau:

– Tu vagi? Tiksliau, gerai vagi?

– Ar gerai vagiu? – pašaipiai perklausė ji.

– Na, aš vogiau nevykusiai.

Ji iškart pritariamai linktelėjo.

– Ar tu darai tą patį, tik... na... gerai? – paklausiau.

– Bet kas pavogtų geriau už tave, – linksmai šypsodamasi atsakė ji. – Taip, aš vagiu *gerai*.

– Nuostabu, – apsidžiaugiau ir ištiesiau ranką, kurioje šiuo metu nebuvo vogtų gėrybių. – Aš Adena.

Ji paspaudė man ranką veikiausiai nenorėdama įžeisti.

– Aš Pajedina.

– Klausyk, Pajedina... – perlaužiau bandelę ir padaviau jai sutraiškytą pusę, – manau, iš mudviejų išeitų puiki komanda.

Ji įsimetė į burną gabaliuką.

– Taigi tu siūsi, o aš vogsiu? Dalysimės pinigais ir maistą?

– Tikrai taip. – Akimirką padvejojau. – Nebent turi geresnę vietą gyventi nei lūšnynas...

– Nebeturiu, – kiek per greitai atsakė ji. – Tai būsim partnerės?

– Partnerės. – Šypsodamasi nužvelgiau ją nuo galvos iki kojų. – Pirmas mano darbas bus aprengti tave ne tokiais klaikiais skudurais.

Ji prunkštelėjo.

– Taip, tai tikrai svarbiausias darbas.

Atsikandau dar bandelės su medumi ir sumykiau iš malonumo, ant liežuvio tirpstant saldumui.

– O tau pirma užduotis bus parnešti daugiau šitų, – čiaumodama sumurmėjau.

1 SKYRIUS

Plakotas

Jos vardas buvo pasmerktųjų sąrašė.

Prisimerkęs nuo spiginančios saulės įsižiūrėjau į kiekvieną vardą plakate. Ji buvo įrašyta tarp aštuonių kitų žmonių. Viršuje pui-kavosi princo vardas, taigi į ją turbūt niekas nekreipė dėmesio. Bū-simasis vykdytojas, nors ir patekęs į sąrašą, lengvai išvengs mirties, laukiančios kitų dalyvių. Nes Žaidynės skirtos tokiems elito nariams kaip jis. Ne tokiems kaip ji.

Dar sykį peržvelgiau sąrašą, bet kiti vardai man buvo nežinomi. Niekada nesupratau, kokių būdu elito nariai tampa gana svarbūs pa-tekti į Žaidynes.

Kažkas užkliudė mane petimi, kažkas skynėsi kelią alkūnėmis. Laimikis buvo sausakimšas prakaituotų žmonių, skardėjo linksmi šūksniai – dar ir dėl to troškau atsidurti bet kur, tik ne Ilijos lūšnyne. Buvo sunku brautis per žioplių minias, džiūgaujančias, kad į Žaidynes pateko ir Laimikio atstovų.

Vingiavau tarp žmonių, stengdamasis nekreipti dėmesio į jų va-liavimus.

Jie tiesiog išsiuntė į mirtį žemakilmius ir elito gynėjus.

Ir ją.

Iš tikro ten turėjau patekti aš. Aš turėčiau mirti žiauria mirtimi. Mirti vienišas. Tiesiog mirti.

Ausyse skambėjo Šeštosioms valymo žaidynėms skirtos skanduo-tės, kiekvienas žodis priminė man, ką esu nuveikęs, – nieko.

Visą gyvenimą tūnojau jos šešėlyje, slėpdamasis nuo gyvenimo. Ir dabar ji buvo išrinkta tik todėl, kad nesislapstė. Tie žmonės ją pažino-jo, mėgo jos gatvės magiją, kai ji demonstruodavo šydės galią. Ir vis dėlto nuteisė ją mirti vaizduodami, kad tai garbė.

Ji tebuvo gynėja. Taigi, neišgyvens.

Man reikėjo ją surasti.

Rankos buvo pajuodusios nuo anglių dulkių, odiniai drabužiai lipo prie prakaituoto kūno, tarsi vis dar kalčiau plieną virš liepsno-jančios ugnies. Dirbau pernakt iki pat ryto, kai triukšmas pagaliau privertė išlįsti į lauką.

Reikėjo vakar vakare pas ją nueiti. Reikėjo būti šalia, kai ji gavo žinią.

Ir štai dabar broviausi per žmonių jūrą, mėgindamas ją surasti, kol dar ne per vėlu. Apžvelgiau sausakimšą gatvę ir pačiame gale išvy-dau dardančią kariatą. Ji cypindama ratais sustojo, žirgai nekantravo beveik taip pat, kaip vadeliotojai, trokštantys išsinešdinti iš lūšnyno.

Tas jausmas man buvo gerai pažįstamas.

Man stumiantis į priekį, tiršta minia plūstelėjo prie karietos ir ap-spito ją, tarsi ši būtų atvykusi nemokamai išvežti jų iš šios šiknaskylės. Nenorom leidausi nešamas tolyn ir dar spėjau pamatyti ją, lipančią į vidų.

Imperialas padėjo jai užlipti laipteliais, ir Hera, žinoma, droviai padėjo, tarsi jis lydetų ją ne į pražūtį. Juodi glotnūs jos plaukai buvo paskutinis mano matytas dalykas prieš jai pradingstant tarp keturių sienų ir įsitaissant karietoje.

Pasaulis, regis, nuščiuvo ir sulig kiekvienu trūksmingu mano įkvėpimu sukosi vis lėčiau.

Neturėjau progos atsisveikinti.

Nykščiu paliečiau lūpas kertantį kreivą randą, kaip tądien, kai mano gyvenimas tapo paslaptimi. Kūną apėmė pažįstama nejautra, o širdį užliejo kartėlis.

Negalėjau žiūrėti, kaip ją veža į mirtį, tad nusisukau.

Ir tada žvilgsnis užkliuvo už blizgančio sidabrinio daikto.

Per dešimtis galvų pamačiau ją, vedamą prie karietos. Plaukai pasakė viską, ką man reikėjo žinoti.

Vadinasi, tai garsioji *Sidabrinė Karė*.

Kalbos apie tai, kaip ji išgelbėjo princą Kajų, pasiekė net ir mano ausis, ir tai buvo įrodymas, kokia svarbi ji tapo lūšnyne. Galbūt aš skeptikas, o gal tiesiog vienintelis logiškai mąstantis žmogus visoje apylinkėje, bet pasakojimas apie jos dvikovą su tildytoju – kautynės, kurių net būsimasis vykdytojas negalėjo laimėti, – man pasirodė neįtikimas.

Gera žinojau, ką reiškia būti tokiam kaip Kajus.

Žiūrėdamas, kaip ji sėda į karietą, pastebėjau straksinčią žmogystą, mėginančią per minią pamatyti Sidabrinę Karę. Tamsios jos garbanėlės šokčiojo, iškėlusios rankas ji įnirtingai mojavo ir kažką labai jausmingai šūkavo. Veikiausiai norėjo atsisveikinti, tik Sidabrinė Karė jos nebegirdėjo.

Pasvirau prie dviejų jaunų moterų, skanduojančių kartu su visa gatve, bet visiškai ne į taktą. Prisimerkiau stengdamasis įžiūrėti mergaitės veidą, bet, jai taip atkakliai šokinėjant, buvo sunkoka. Ji atrodė lyg ir pažįstama, tarsi kažkur jau būčiau matęs tokią linksmumą trykstančią būtybę.

Staiga prisiminiau ir pavarčiau akis.

Puikiai žinojau, kas ji tokia. Tiesą sakant, veikiausiai ji buvo viena iš daugybės priežasčių niekada neišeiti iš kalvės.

Tadien pirkau atsargas, pirklys nekantravo paimti iš manęs pinigų, aš taip pat nekantravau grįžti į savo nuostabiąją trobą. Po pažastimi pasikišęs ryšelį odos kėblindamas gatve išgirdau absurdiškai linksmą prekių reklamą.

Tada pamačiau ją, garbanoti plaukai spyruokliavo sulig kiekvienu energingu galvos linktelėjimu. Aplink išsidėliojusi aibes drabužių, ji postringavo apie paprastus mėlynus marškinius, jiems apibūdinti pavartodama daug daugiau žodžių, nei būtų reikėję.

Galbūt kā nors jai pasakiau, bet mūsu pokalbio detalēs man nepasirodē īdomios, kad dabar gaiščiau laikā ir jas traukčiau iš atminties.

Tai buvo prieš kelias savaites, bet nē kiek neabejojau, kad šī karštligiškai mosikuojanti mergaitē yra ta pati siuvēja, prekiaujanti drabužiais prospekto kampe.

Žinojau tik tai, kad ji nērikē. Na, ir dar tai, kad turi stulbinamā talentā neužsičiaupdama plepēti.

Ji siuntē Sidabrinei Karei oro bučinius taip stipriai pūsdama, kad net keista, kaip nenualpo. Toli gražu! Man beliko stebēti žavias jos meilēs draugei apraiškas.

Kiekvienas jos mostas ir kiekvienas šūksnis buvo kuo nuoširdžiausi. Siuvēja pažinojo Sidabrinę Karę – ir, regis, labai artimai. Tikėtina, kad viskā dēl jos padarytų.

Galvoje sukosi mintys ir nejučia gimē sumanymas, toks šiurpus, kad veikiausiai niekada niekam jo neatskleisiu ir juo labiau neįgyvendinsiu.

Bet galbūt jis būtų sėkmingas.

Kaip tik taip žmonēs galvoja prieš reikalams nueinant šiknon.

Kita vertus, turbūt galēčiau sakyti, kad šūdiniau nei dabar nē būti negali.